

[Boligministeren.]

konkurrencepræget markedspris på boliger på samme måde, som det er tilfældet, hvor det drejer sig om andre såvel kortvarige som langvarige forbrugsgoder. De nuværende forhold medfører, at store befolkningsgrupper, det gælder navnlig unge, nygifte familier med et voksende børneantal, enlige og dem, der må skifte arbejdssted, helt eller delvis er afskåret fra at flytte ind i den ældre, billige boligmasse. Få heldige vinder i lotteriet. Mange må imidlertid løse deres boligproblem i det nye og langt dyrere byggeri, eller de må opgive at få det løst. Dette præger også nybyggeriets karakter og standard. Der er adskillige eksempler på, at familier med børn må tilbringe en meget væsentlig del af deres tilværelse i overbefolkede boliger. Boligsikringsordningen har bidraget til at afhjælpe dette problem. Men det kan ikke endeligt løses, førend der bliver en ligelig og retfærdig adgang til den samlede boligmasse. Regeringen erkender, at problemet ikke umiddelbart lader sig løse. For så vidt angår den ældre boligmasse, såvel udlejningsbyggeriet som enfamilieshusene, er der fastlagt regler for en 8-årig periode. Beboerne i den ældre boligmasse har indrettet sig efter disse regler. Større ændringer vil medføre en uheldig og alvorlig forstyrrelse i deres daglige økonomi. Dette må nødvendigvis tages i betragtning. Boligforligets målsætning om en normalisering af boligmarkedet må imidlertid fastholdes, hvis boligproblemet skal løses. Regeringen er åben over for alle foranstaltninger, som på rimelig og forsvarlig måde kan bidrage hertil. Den ønsker derfor at fremme normaliseringen, hvor dette er muligt.

Regeringen har derfor koncentreret sin opmærksomhed om gradvis at tilvejebringe større ligelighed og retfærdighed ved at tilnærme boligudgiften til markedsprisen i de tilfælde, hvor der er tale om *boligskifte*. Der kan foreslås andre, økonomisk set rigtige, men menneskeligt set mindre hensynsfulde løsninger. Opgaven består imidlertid i at finde en mulig og fremkommelig løsning.

Det er betragtninger på dette grundlag, der er motiveringen for det forslag om ændringer af ligningsloven for så vidt angår lejeværdien for nye og omsatte enfamilies-

huse, finansministeren i dag forelægger her i tinget.

Hvad angår udlejede lejligheder i private udlejningsejendomme, må overvejelserne på samme måde principielt dreje sig om forhøjelser ved boligskifte. Forhøjelser i disse tilfælde skaber også større lighed mellem boligsøgende, der opnår lejlighed i den ældre boligmasse og i nybyggeriet. Af denne grund vil det også være naturligt som led i bestræbelserne for at fremme opsparingen at give adgang til reguleringer ved genudlejning, eventuelt kombineret med øget adgang for lejerne til at bytte boliger.

Mellem Grundejerners Landsforbund og Lejernes Landsorganisation er der den 20. november 1969 opnået principiel enighed om en løsning af husleje problemerne, som efter den henvendelse, jeg har modtaget, og som tillige er sendt til folketingets boligudvalg, skulle føre til en afvikling af de hidtidige lejerestriktioner og dermed til en normalisering af boligmarkedet.

Løsningen er ikke udformet i enkeltheder, men forhandlingerne mellem de to parter fortsætter. Jeg vil derfor finde det rigtigt, at der ikke træffes endelige beslutninger om eventuelt at søge gennemført ændringer i lejelovgivningen som led i bestræbelserne for at normalisere boligmarkedet, før der foreligger et resultat af forhandlingerne mellem boligmarkedets to hovedorganisationer. Regeringen anser det for lykkeligt, såfremt der ved aftale mellem disse to interesseorganisationer kan nås frem til forslag, som vil kunne indgå i overvejelserne. Jeg har derfor i dag opfordret de to organisationer til at tilendebringe deres forhandlinger hurtigst muligt og senest den 15. februar 1970, således at folketinget kan tage et eventuelt forhandlingsresultat med i sine overvejelser.

Også den ældre almennyttige boligmasse må inddrages i overvejelserne om at fremskaffe yderligere midler til finansiering af almennyttigt byggeri. Det er jo en grundtanke i det almennyttige byggeri, at dette efterhånden ved den opsparing, der sker i de ældre ejendomme, bl. a. gennem afdrag på prioriteter, skulle blive selvfinansierende. Denne grundtanke er imidlertid ikke realiseret. Hvis der gennemføres en eller anden form for en genudlejningsforhøjelse også i disse boliger, kan der skaffes yderligere mid-